

zij in Balders lied over muziek haar liefde las, die hij, Eckstein-zelve, was?

Het is het teer opgroeien
 Het is het nacht'lijk bloeien
 Van een aanminnige maar geheime bloem;
 Het is het aad'mend vullen
 Van geuren die verhullen
 Een groote wereld met een wonderdroom.

Dat zong Balder van het geluk-door-klan-ken. En even heimelijk in de nacht-bloeiend, even droom-wonderlik was háár liefde.

O, na deze Mei, deze Mei met Eckstein en met Mei, wist ze niet meer hoe haar hart te verbergen. Zou ze hem weigeren te ontvangen? Zou ze hem wachten, haar gezicht voorover verhuld in haar handen en dan, haastig en zachtjes de waarheid zeggend, om zijn wegblijven smeken? Maar néén, néén! hoe te leven zonder de glans van zijn ogen, zonder de druk van zijn sprekende, zenuwrijke handen?

Eckstein, Eckstein! waarom gaf je mij dit boek? Las je het dan zelf niet en weet je niet hoe het een kind maakt, dat voor het eerst het Licht ziet?

O mijn God, ik wil je zien, méér, méér, iedere dag van mijn leven, ieder uur, ik wil je altijd zien.

In de laatste nacht van Mei schreide Suze haar verlangen uit en drukte haar hoofd tegen de dekens om Nico niet te wekken. Even wendde zij haar tranennat gezicht naar zijn kant, angstig-spiedend of hij haar snikken ook gehoord had.

Maar Nico verroerde niet, sliep even luid als zo-even. Hij lag daar vlak naast haar in zijn ledikant, Nico, haar man. Haar man! Ver, vèr voelde zij zich van hem, zij zag hem zoals men een mens op straat ziet vanuit de kamer door een fijn-mazig hor: je kent hem wel, maar zijn omtrekken zijn wat onzeker en met je ziel heeft hij niets te doen.

.....
 Hoofdschuddend stond boer Diephorst bij de mestvaalt op zijn erf en krabde met de

steel van zijn houten pijp onder zijn pet. Zijn slimme grauwe ogen volgden een veerkrachtige gestalte, die op het smalle paadje tussen twee korenakkers voortging. Nee, dà gong bove z'n petje! Daar kwam me die Jode-meneer, die anderhalf uur weg woonde, in de morgen aangekuierd over een „kwetsie” die bij zijn beste weten in de stad was afgehandeld. Toen hij hem zag komen, had boer Diephorst zich natuurlijk schrap gezet om voet bij stuk te houë, als die meneer Eckstein hem de partij Chili tòch wou opdringen. Maar jewel, niks d'rvan. Derek toen hij zee, dat-ie van 't jaar noch mer bij koeie-missie bleef, had die kerel geflote en gezeid dat-ie mer deur 't veld veromging omdè 't dè korter wáás. Vrimde miense, die Jóde.

De Junizon stond aan de hemel te branden en had het luchtblauw verzacht door een wittig waas, waarin de hitte trilde.

Maurice Eckstein liep over het hobbelige smalle pad, tot over zijn hals in het hoge graan gedompeld. Aan zijn linkerhand strekte zich een gelend roggeveld, waar de langgehaarde aren al bogen op de ranke halmen, rechts stond fier rechtop de groene tarwe, nog slechts over de toppen der zaden licht gebronsd.

„Hij had de Chili niet verkocht”. Och — vooruit geweten, had 't niet eens willen doen. Dacht je soms dat Chili-verkopen geluk bracht? Nee, nee — dit graan, deze zon en deze bleek-blauwe hemel, deze zomer, deze wereld, dit leven en.... ja, ja, dit léven bracht het geluk. Nog nooit had hij zich zo gelukkig gevoeld. Zie, hier liep hij in het veld — en daar ginder was het dorp — en hij, hij was gelukkig. Daar ginder lag het dorp — want natuurlijk zou hij even naar Herzberg gaan nu hij toch in de buurt had moeten zijn. Had hij trouwens verleden week niet half- en half beloofd een dezer dagen over die nieuwe haver, te komen spreken? Nu — vandaag was hij tòch in de buurt, 't was één moeite. Het was wel te